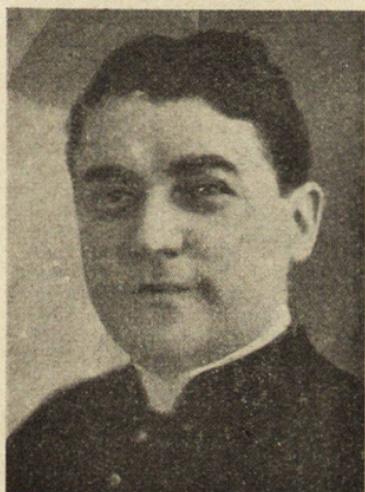

за малъкъ оркестър; серенада за пиано, фаготъ, тръба, чело и цигулка; опера „La donna serpente“ „Скарлатинана“ за 2 пиана на 4 ръжце; серенада за оркестър; 11 писки за деца (пиано) и др.

Казимири, Рафаеле Казимиро — Casimiri, Raffaele Casimiro — музикален изследватель, компонист и диригент, род. 3 ноември 1880 въ Куалдо Тадино, ученикъ на Ботацо въ Падуа, църковен капелмайсторъ въ разни градове, отъ 1911 — на Сентъ Джовани Латерано въ Римъ, редакторъ на „Rassegna Gregoriana“ („Григориански прегледъ“), „Psalterium“, „Sacri Contentus“ и др. музикални издания. К. е основател (1922) на хора „Societá polifonica gotanica“, състояща се отъ хористи тъ въ Сикстинската капела и папските базилики, съ който 1923 приема първата концертна обиколка изъ Европа, минала съ голъм успѣхъ. Творби: оратории

Рафаеле Казимири

„Санъ Панкракио“ и „Санто Стефano“ — за съмъсън хоръ, меси, литани, офертории и др. църковни нѣща. Писалъ: „La renascita della musica sacra nel secolo XVI“ (1924). — „Възраждането на духовната музика въ

XVI в.“, „Л. да Палестрина“ — нови биографични документи (1918—1922), „Църковната музика през XVI в.“, „Нови изследвания върху Палестрина“ (1923), биографии на Орландо ди Ласо, Ерколе Бернабей и др. Ценни сѫ издириранията и откриванията отъ К. на паметници отъ старата църковна музика.

Кайзеръ, Райнхардъ — Keiser, Reinhard — единъ отъ най-старитѣ и плодовити немски оперни композити, род. 12 ян. 1674 въ Тойфернъ при Вайзенфельсъ (при едно пътуване на родителите му), умр. 12 септ. 1739 въ Хамбургъ, учили въ „Томашуле“ въ Лайпцигъ музика и научни дисциплини, и по-късно при Йох. Зиг. Кусерь; 1693 се явява първата негова опера „Васиљ“, изпълнена въ двореца въ Брауншвайгъ, 1694 отива въ Хамбургъ, и когато на следната година Кусерь напушта този градъ, той става неговата оперна звезда. За Хамбургъ К. написва повече отъ 100 опери, и урежда единъ голъмъ брой зимни оркестрови концерти. 1702 го виждаме като капелмайсторъ на Мекленбургския князъ, а на следната година застава самъ, като наемател, на чело на Хамбургската опера, но предприятието свършва съ материаленъ неуспѣхъ, и К. изчезва за редъ години отъ Хамбургъ — за да се върне пакъ 1709. Следъ кратко пребиване въ Лудвигсбургъ и Копенхагенъ, се връща пакъ въ Хамбургъ, за да се пресели 1723 въ Копенхагенъ, като капелмайсторъ на датския кралъ, дето остава до 1728. Същата година отива въ Хамбургъ, като канторъ и каноникусъ на „Катариненкирхе“, които длъжности изпълнява до 1735. Въ тъзи последни години той компонира и много църковни творби: канати, мотети, псалми, пасиони и др. Творенията на К. сѫ изпълнени съ голъма мелодическа красота. Неговата дарба за съчиняване на мелодии е било необикновено голъма и, въпрѣки това, че той нѣма силата на Хасе или Хенделъ — за времето си, той е билъ съ значение равно на тѣхното. Отъ ораториите му най-ценни сѫ: „Разпнатиятъ Исусъ“ и „Умиращиятъ Исусъ“, а отъ 120 негови опери, най-хубави сѫ: „Ирена“, „Алмира“ (1706),